

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa z siedzibą w W.
przeciwko „C.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 grudnia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 29 sierpnia 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka C. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 sierpnia 2019 r. oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 23 lutego 2017 r. uwzględniającego powództwo Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa z siedzibą w W. (poprzednio Agencji Nieruchomości Rolnych) o wynagrodzenie za korzystanie z nieruchomości wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 i 4 k.p.c. W uzasadnieniu tego wniosku skarżąca wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona albowiem Sąd Apelacyjny przyjął za Sądem Okręgowym, że pomimo braku prawidłowego wezwania pozwanej do wydania gruntu i braku możliwości obliczenia wysokości wynagrodzenia za korzystanie z niego, została spełniona przesłanka do zasądzenia wynagrodzenia, w sytuacji gdy art. 39b ust. 2 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz.U. z 2012 r., ze zm. - dalej UGNRSP) wskazuje wyraźnie, iż wysokość wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1 tego artykułu, ustala się a dzień, w którym Krajowy Ośrodek zażądał zwrotu nieruchomości, a nadto nie uwzględnieniu dobrowolnego i wcześniejszego zwrotu powódce przedmiotowych gruntów. Z tym zarzutem pozwana związała konieczność rozstrzygnięcia zagadnienia

prawnego, czy w sytuacji braku żądania wydania gruntów skuteczne jest ustalenie wysokości opłaty określonej w art. 39b ust. 1 UGNRSP. Według skarżącej, konieczne jest też, ze względu na występujące rozbieżności w orzecznictwie sądów, dokonanie wykładni art. 39 UGNRSP w zakresie uznania żądania wydania gruntu jak koniecznej przesłanki opartego na tym artykule roszczenia o wynagrodzenie.

Wobec powołanych podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania trzeba uwzględnić utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że powołanie się przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ.; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, nie publ.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

W związku z dalszym uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania trzeba też zważyć, że orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien nie tylko to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, ale ponadto wykazać, że jest to zagadnienie nowe, którego rozwiązanie jest istotne

nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ.; z dnia 28 czerwca 2008 r., III CSK 99/08, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia tych wymagań już tylko dlatego, że wobec braku zarzutów kasacyjnych dotyczących postępowania dowodowego, Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Wszystkie podane w skardze przyczyny mające uzasadniać potrzebę rozpoznania skargi kasacyjnej oparte są na twierdzeniu o braku prawidłowego wezwania pozwanej do wydania gruntu, które rozmija się z poczynionymi w sprawie ustaleniami. Wynika z nich, że pozwana była wzywana do wydania uporządkowanych gruntów a na to, że grunty były użytkowne przez pozwaną aż do ich protokolarnego zwrotu w dniach 20 sierpnia i 17 października 2013 r. wskazywały między innymi ustalenia dotyczące stanu zasiewów na gruntach.

Z tych przyczyn nie ma podstaw do uznania skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną. Ponieważ przedstawione zagadnienie prawne zostało sformułowane na gruncie odmiennego stanu faktycznego nie ma ono znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Z tych samych względów nie istnieje też w przedmiotowej sprawie potrzeba wykładni art. 39 UGNRSP.

Konkludując, w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie 98, 99 w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c.

jw